

Kræfter der, hvor deres Søstre ikke godt kan tage et Arbejde op?

Men den første og største Pligt har vi alle mod vore Hjem, og netop fordi denne Forening tilfulde forstaaer Hjemmenes store Betydning for et Folk, har den villet have Spørgsmaalet frem og klart belyst ved dette Møde.

Som vore Hjem er, bliver vort Samfund. Som vore Døtre og Sønner er, bliver det næste Slægtleds Kvinder og Mænd. Desværre er de unge ofte ikke videre begejstrede over deres Hjem. Tidt kommer det af, at deres Moder kun saa lidt forstaaer de Tanker, der optager dem. Mange Hustruer er virkelig saa „kedelige“, at deres Mænd ikke gider snakke med dem. Kvindens Deltagelse i det kommunale Liv har allerede givet Kvinderne nogen Interesse for den Verden, der ligger uden for Hjemmet, og dette, at de hver tredje Aar skal tænke over, hvem de skal give deres Stemme, vil give dem et videre Syn, Der er endnu kun faa Mødre, der tilfører deres Hjem nogen social Aandskraft. Men vi maa i høj Grad undskylde det Slægtled, hvortil jeg selv hører. Vi lærte en lille Smule af alt muligt, for at vi kunde tale med om enhver Ting; men intet lærte vi til Bunds.

Vi maa have Mod til at se vore egne Mangler lige ind i Øjnene, og saa maa vi sørge for, at vore Døtre i det mindste lærer en Ting fra Grunden af. Vi skal sætte os ind i, hvad Spørgsmaalene drejer sig om, tænke til Bunds i de Sager, vi befatter os med. Vi skal have Respekt for vore Døtre, saa de vokser op med Krav om, at de paa et eller andet Punkt bliver fuldt uddannede.

Den kristne Kvinde har akkurat de samme Pligter som enhver anden Kvinde, men fordi hun tjener den største Herre, er hun forpligtet til at udføre sin Gerning saa meget des bedre, saa meget des ydmygere, saa meget des mere tro“.

Efter Professorinde Michelets Foredrag, der paahørtes med største Interesse af den talrige Forsamling, fulgte et ikke mindre alvorligt og tankevækkende Foredrag af Provst Lic. theol. *H. Ussing*:

Den gamle Tid levede efter de patriarkalske Principper. Vor Far, Kongen, tog sig af alt og styrede alt. Men efterhaanden blev hans Børn voksne. Sønnerne krævede at være med at styre deres egne Sager, og Sønnerne fik tilsidst Lov dertil. At Døtrene nu kom med det samme Ønske og det samme Krav, var en logisk Følge af den Frihed og Selvbestemmelsesret, deres Brødre i sin Tid fik. At faa denne Frihed var Døtrenes Ret, men desværre, det at en Ting var Ret, var ikke altid her i Landet ensbetydende med, at det skete. Men — selv bortset fra, at Kvindens politiske Frihed er en Retfærdighedshandling, der bør ske Fyldest — saa bør hun ogsaa for hele vort Samfunds Skyld indtage sin Plads der lige saa vel som Manden. Samfundet trænger til Kvinden i ikke mindre høj Grad end til Manden. Vi trænger til de friske, moralske Motiver, der ikke mindst vil kunne tilføres vort Folk af de troende Kvinder“.

Maaske har en og anden spejdet efter Mrs. Chapman Catts Navn. Vi omtalte jo i Nr. 4, at K. K. F. havde opfordret hende til at tale ved Mødet. Det var hende imidlertid absolut umuligt at udstrække sit Ophold i Danmark over denne Dag med, da hun næste Aften skulde tale i Kristiania. Derimod sendte hun K. K. F.s Formand et meget venligt Brev med de bedste Ønsker for vort Arbejde og vort tilstundende Aarsmøde.

Uvilkaarligt gaar Blikket ved et saadant Aarsmøde tilbage til de tidligere. Med Tak til Gud maa vi da sige, at